

Oláh András

MONOLÓG

Meszesán Jenő és Nyina Grigorjevna emlékére

tőled már végleg megvonták a szót
s bár megváltál néhány asszót
maradtál örökre adós
otthonosan menekült ragadós
mint légyapíron a légy: a semmire nyitott
avarban hentergő mint aki ivott
cirógatott halkán a pillanat
prédának hagytak itt: hátha hat
félbevágott álmok sötét utcáin bolyongsz
szemrehányón köszön rád a hűvös Omszk
csak gyöngye szédület csak fals iram
mint téli tó ha jég rian
megszólal benned a lármafa
a haldokló hit is mintha ártana
s a kerítés – az iszonyatba font –
adja a második pofont
hajótörött vagy ki partot keres
de körül a sok csillag mind veres
a rútság Isten helyére költözött
nem tudtál elférni két ország között
fertőzött eszme éhes kancaként
szökkent élvezni sötétben a kéjt
s átrajzolta az álmokat
de hátha mégis rád fogad
a lány ki átadta – ó mi szép –
szürke gyapjúpulóverét
látod a táskásra sírt szemek
onnan is magukhoz intenek
ölel Tatjana Nyina és Mása
vagytok lábnyomok találkozása
az idő benned lassan megtelik
de sok még a kérdés az utolsó reggelig
és örök társként ott a kétkedés
s a díszdobozban a hit – oly kevés –

a verek szikék a versek varratok
bennük mindennap én is meghalok

A 2016. évi Salvatore Quasimodo Nemzetközi Költőverseny és Költőtalálkozó különdíjas verse.